

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobkyně **M. J., nar. x**, bytem x, zastoupené Mgr. Kateřinou Macháčkovou, advokátkou se sídlem Jevanská 2423/10, 100 00 Praha 10, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2015, č. j. x,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2015, č. j. x, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené advokátce, Mgr. Kateřině Macháčkové, se přiznává odměna ve výši 10.600,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 10. 03. 2015 a následně doplněnou soudem ustanovenou zástupkyní domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2015, č. j. x, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 19. 11. 2014, č. j. x, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná pro nesplnění podmínky podle § 41 odst. 3 a pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 183/2014 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobkyně ze dne 02. 04. 2014 o změnu výše invalidního důchodu z důvodu tvrzeného zhoršení zdravotního stavu. Přitom vyšla z posudku Pražské správy

sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) ze dne 10. 07. 2014, podle nějž byla žalobkyně nadále invalidní pro invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Žalobkyně namítla, že žalovaná chybně posoudila její zdravotní stav od 22. 06. 2010 a nesprávně ji zařadila do I. stupně invalidity, ač by podle svého názoru měla mít nárok na III. stupeň invalidity, neboť trpí těžkou úzkostně depresivní poruchou, která má podle položky 5d kapitoly V přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) za následek míru poklesu pracovní schopnosti o 70 %. V řízení před správními soudy zakončenými rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 05. 2011, č. j. 29 Cad 24/2009-125, a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, stanovily čtyři posudkové komise MPSV i ustanovený znalec, že trpí těžkou úzkostně depresivní poruchou, a to v podstatě ve stejné době a na základě shodných lékařských zpráv, z nichž vycházeli posudkoví lékaři v nynějším řízení, přesto jsou tyto závěry nyní správními orgány ignorovány.

Vedle toho dále žalobkyně namítala, že žalovaná nesprávně vyhodnotila její žádost ze dne 02. 04. 2014 jen jako prostou žádost o změnu invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Žalobkyně se však domáhala přiznání invalidního důchodu III. stupně zpětně již ke dni 22. 06. 2010.

Žalovaná ponechala rozhodnutí ve věci samé na úvaze soudu s přihlédnutím k závěrům provedeného důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 589/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „organizační zákon“).

V průběhu jednání žalobkyně nad rámec zopakování dosavadní argumentace, jež zazněla již v písemných podáních soudu a v řízení před správním orgánem, uvedla, že není pravdou, že by odmítala psychiatrickou léčbu, naopak antidepressiva brala 10 let a postupně vyzkoušela všechny, avšak měly těžké vedlejší účinky a ona tak nakonec byla postavena před volbu, zda bude vypadat jako „feťák“ nebo zda bude unavená a nesoustředěná, ale nebude to na ní tolik vidět. Třebaže je její zdravotní stav takto těžký, až doposud pobírá pouze invalidní důchod I. stupně v částce, ze které nelze žít ani financovat léčbu. Upozornila též na závěr posudkové komise MPSV, že těžká úzkostně depresivní porucha odůvodňující třetí stupeň invalidity nemůže vzniknout ze dne na den, a i v tomto kontextu poukázala na posudkové závěry v řízení zakončeném rozsudkem NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, které tuto poruchu diagnostikovaly již v roce 2010. Žalobkyně neměla v úmyslu se domáhat změny invalidního důchodu, nýbrž očekávala, že s ohledem na dřívější posudky bude zahájeno přezkumné řízení. Žalovaná v průběhu jednání ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 02. 04. 2014 byla se žalobkyní na Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Kladno sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu s odkazem na vlastnoruční přílohu žalobkyně, která v ní výslovně žádala o změnu výše invalidity (zpětně) ke dni 22. 6. 2010. Dne 16. 06. 2014 žalobkyně požádala žalovanou o změnu OSSZ s odkazem na nesouhlas s dřívějšími posudkovými závěry posudkové lékařky této OSSZ a na porušování zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 20. 06. 2014 OSSZ Kladno, která

vyhodnotila toto podání jako námitku podjatosti, poukázala na to, že stížnosti uplatněné žalobkyní byly ze strany žalované vyhodnoceny jako neoprávněné, nicméně ve snaze předejít zpochybňování lékařského posudku ze strany žalobkyně navrhli, aby byli pro podjatost vyloučeni. Žalovaná poté usnesením ze dne 24. 06. 2014 shledala podle § 14 odst. 1 správního řádu lékaře lékařské posudkové služby OSSZ v Kladně podjatými, a proto podle § 131 odst. 4 správního řádu určila, že posouzení zdravotního stavu žalobkyně provede oddělení lékařské posudkové služby PSSZ.

Posudkový lékař PSSZ MUDr. J. Č. v posudku ze dne 10. 07. 2014 na základě jednání, jejž se žalobkyně osobně zúčastnila, zdravotnické dokumentace a lékařských zpráv z roku 2014 dospěl k závěru, že pracovní schopnost žalobkyně trvale poklesla o 35 % v důsledku středně těžkého postižení neurotickou poruchou psychicky labilní osobnosti se sklonem k somatizaci podle položky 5c kapitoly V přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž vznik invalidity I. stupně stanovil ke dni 24. 11. 2008. Konstatoval, že vyšší hodnocení podle položky 5d není možné, neboť nebyly zjištěny a prokázány těžké poruchy kognitivních funkcí, myšlení či chování, psychotické příznaky ani obsedantně kompulzivní porucha znemožňující kontakt mimo přirozené prostředí. Dne 03. 11. 2014 posudkový lékař zpracoval ještě doplňující posudek již bez předvolání žalobkyně, v němž navíc zohlednil psychiatrickou lékařskou dokumentaci kliniky ESET a MUDr. K. B. a lékařskou zprávu neurologa ze dne 14. 02. 2013. Setrval na stávajícím zhodnocení zdravotního stavu, bodové ohodnocení však navýšil o 10 procentních bodů z důvodu přetrvávajících bolestí páteře po operaci krční páteře a průduškového astmatu pod kontrolou na celkových 45 %, což ovšem nadále odpovídá I. stupni invalidity. Na základě těchto posudků žalovaná vydala prvostupňové rozhodnutí ze dne 19. 11. 2014, jímž žádost žalobkyně zamítla s tím, že je nadále invalidní v I. stupni.

Žalobkyně se bránila námitkami, v nichž poukazovala na to, že v řízení před správními soudy zakončenými rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 05. 2011, č. j. 29 Cad 24/2009-125, a NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, stanovily čtyři posudkové komise MPSV i ustanovený znalec, že trpí těžkou úzkostně depresivní poruchou, a to v podstatě ve stejné době a na základě shodných lékařských zpráv, z nichž vycházel posudkový lékař PSSZ. Přesto však v rozporu s nimi vyhodnotil úzkostně depresivní poruchu jen jako středně těžkou. Namítala též, že posudkový lékař PSSZ nebyl seznámen se zdravotnickou dokumentací MUDr. I. K., který žalobkyni pro zvlášť těžkou úzkostně depresivní poruchu léčil. To, že jeho dokumentace je nečitelná a neprůkazná, nemůže jít k její tíži a v tomto směru žalobkyně také v soudním sporu usiluje o to, aby MUDr. K. byla uložena povinnost uvést její lékařskou dokumentaci do pořádku. Zdravotní dokumentace MUDr. K. B. je podle vyjádření soudní znalkyně ve věci sp. zn. 29 Cad 24/2009 nedostatečná pro kvalitní posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Při určení zdravotního stavu ke dni 22. 06. 2010 nelze podle žalobkyně vycházet ani z lékařské zprávy psychologa PhDr. S., který ji v té době ještě neléčil. Dne 09. 02. 2015 proběhlo za přítomnosti žalobkyně jednání před posudkovým lékařem žalované, MUDr. J. C., u nějž žalobkyně namítla, že jí bylo znemožněno si pořídit zvukový záznam jednání. V posudku ze dne 09. 02. 2015 posudkový lékař uzavřel, že pracovní schopnost žalobkyně trvale poklesla o 45 % v důsledku středně těžkého postižení histriónskou poruchou osobnosti s úzkostně depresivní symptomatologií podle položky 7b kapitoly V přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž vznik invalidity I. stupně stanovil ke dni 24. 11. 2008. S ohledem na doprovodné obtíže v podobě přetrvávajících bolestí po operaci krční páteře a průduškové astma zvolil pokles na horní hranici procentního rozpětí, důvody pro navýšení nad rámec rozpětí však posudkový lékař žalované neshledal. Na

základě tohoto posudku žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 13. 02. 2015, jež žalobkyně převzala dne 20. 02. 2015, námitky zamítla a v odůvodnění odcitovala posudková zjištění s tím, že vychází z objektivních zjištění z lékařských zpráv, mezi nimiž neshledala rozpory, a že zjištěnému poklesu pracovní schopnosti odpovídá pouze I. stupeň invalidity.

Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně soud musí konstatovat, že je nedůvodný žalobní bod, jímž žalobkyně namítá, že žalovaná vyhodnotila její žádost jen jako žádost o změnu invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu.

Podle § 41 odst. 3 věty první zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity.

Žalovaná vycházela z její žádosti a zkoumala vývoj jejího zdravotního stavu za celé období od 22. 06. 2010, ale i před ním. Tomu odpovídá i obsah posudků posudkových lékařů, kteří vždy v posudku stanovovali datum vzniku invalidity, a to k 24. 11. 2008, přičemž posudkový lékař žalované dokonce výslovně hodnotil invaliditu žalobkyně i za dobu před nabytím účinnosti vyhlášky o posuzování invalidity podle tehdejších předpisů. Skutečnost, že žalobkyně byla předvolávána k jednáním posudkových komisí a byly od ní vyžadovány i aktuální lékařské zprávy nebyla vyvolána nerespektováním požadavku žalobkyně, nýbrž tím, že žalovaná je povinna zhodnotit její zdravotní stav za celou dobu od okamžiku, k němuž žalobkyně žádala o přiznání invalidního důchodu, až do okamžiku, k němuž žalovaná rozhoduje, tj. lékařský posudek musí postihnout i případné změny stupně invalidity v době po 22. 06. 2010, a to ať již její zhoršení (ve prospěch žalobkyně), nebo její zlepšení (v neprospěch žalobkyně). Z žádosti žalobkyně přitom nebylo možné dovodit, že žádá o přezkoumání nějakého dřívějšího rozhodnutí, ostatně takové rozhodnutí, stejně jako okolnost, že proti němu podává mimořádný opravný prostředek, v žádosti neuvádí. Za dané okolnosti tedy byla žádost podle svého obsahu správně vyhodnocena jako žádost o přiznání invalidního důchodu, v níž je uplatňován dřívější okamžik vzniku invalidity, a jako taková byla i správným procesním postupem vyřizována. V této otázce se tedy žalobkyně mylí.

Pokud jde ovšem o zpochybnění správného vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, tam je třeba konstatovat, že žaloba je (byť ne v plném rozsahu) důvodná. Soud s ohledem na argumentaci žalobkyně doplnil dokazování o posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 17. 02. 2016, která po osobním vyšetření žalobkyně odbornou lékařkou z oboru psychiatrie a dvou jednáních (při prvním žalobkyně odmítla vyšetření psychiatrem z důvodu tvrzené podjatosti) a po rozboru předložených lékařských zpráv (v oblasti duševního onemocnění jde především o kompletní záznamy MUDr. B., MUDr. K. a PhDr. S.) uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (13. 02. 2015) byla u žalobkyně přítomna velmi těžká porucha osobnosti trvalého charakteru, přítomná již před vypuknutím nemoci, avšak postupně se prohlubující s přibývajícím věkem, jejíž příznaky se zintenzivňují ve vazbě na situační zátěž pod úzkostně depresivním obrazem. Životní a sociální adaptabilita žalobkyně je aktuálně již hluboce podprůměrná a dochází k selhávání ve všech podstatných složkách života. Uvádí, že tento stav byl zjištěn při vyšetření psychiatryní posudkové komise při jednání dne 17. 02. 2016, nicméně takový stav nevznikne ze dne na den, proto byl učiněn závěr, že tento stav byl přítomen již ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Podle posudkové

komise je postupné selhávání ve všech podstatných složkách života s vrcholem zřejmě na přelomu let 2014 a 2015 ilustrováno v záznamech psychologa PhDr. S. – nelékaře, bohužel však v případě žalobkyně odmítající dostupnou psychiatrickou péči neexistuje žádné odborné lékařské vyšetření, které by takto těžký stav zaznamenalo. Pokud MUDr. B. v závěru z vyšetření ze dne 06. 01. 2009 a MUDr. K. ze dne 06. 11. 2009 poznamenali, že žalobkyně není schopna vykonávat žádnou soustavnou výdělečnou činnost, těmto tvrzením nekorespondoval jimi popisovaný zdravotní stav, neboť byla vyloučena obsedantně kompulzivní porucha s neschopností kontaktu mimo přirozené prostředí vyžadující ústavní léčbu, nebyly popsány poruchy myšlení ani chování, byla vyloučena psychóza a konečně nebyla prokázána ani těžká porucha kognitivních funkcí. Posudková komise nesouhlasila se závěry předchozích posudkových lékařů, že vícečetná postižení žalobkyně interního a neurologického rázu byla bez podstatného vlivu na její pracovní schopnost, naopak konstatovala, že přinejmenším vertebrogenní, neurologické, oční a zažívací potíže jsou zprávami odborných lékařů prokázány, jen samy o sobě však nejsou důvodem k invalidizaci žalobkyně. S ohledem na uvedené tak posudková komise stanovila, že ode dne 01. 10. 2010 byla žalobkyně invalidní v I. stupni, tak jak uzavřely předchozí posudkové závěry posudkových lékařů a komisí, ode dne 13. 02. 2015 však je žalobkyně invalidní ve III. stupni podle položky 7c kapitoly V přílohy vyhlášky o posuzování invalidity.

Žalobkyně s tímto posudkem polemizovala s tím, že v něm chybí informace o tom, že v pracovní neschopnosti byla nejen v období od 12. 01. 2009 do 01. 02. 2010, ale již předtím v době od 14. 01. 2008 do 09. 01. 2009, tj. po maximální délku pracovní neschopnosti. Namítala též, že léčba psychoterapií jí byla pro nesnášenlivost a nežádoucí účinky antidepressiv doporučena přímo psychiatrem, v jehož péči byla až do 23. 06. 2011. Konečně pak považovala tento posudek za rozporný s posudky PK MPSV ze dne 20. 05. 2010 a 14. 09. 2010 a posudkem OSSZ Kladno ze dne 22. 06. 2010 (při jejich zpracování byla opakovaně vyšetřena odborným psychiatrem) a dále s rozsudkem NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, neboť NSS ve shodě s uvedenými posudky vyšel ze závěru, že trpí těžkou úzkostně depresivní poruchou.

Soud provedl důkaz i lékařskou zprávou psychiatra MUDr. K. ze dne 23. 06. 2011, kterou žalobkyně u jednání předložila a v níž se dovolávala závěru o diagnóze smíšené úzkostně depresivní poruchy u emočně labilní osobnosti se sekundárními poruchami přizpůsobení. Z posudku Posudkové komise MPSV v Praze neplyne, že by tato zpráva byla jedním z jeho podkladů, a tento důkaz tedy zpochybňuje správnost závěru, že zde od roku 2010 absentuje jakýkoliv záznam o zdravotním stavu žalobkyně ze strany psychiatra. Na druhou stranu je však třeba konstatovat, že vlastní závěry posudku o tom, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí již byla invalidní ve III. stupni, zpochybněny nejsou.

S ohledem na uvedené závěry posudku Posudkové komise MPSV v Praze, v nichž soud neshledal žádné zjevné vady (naopak hodnotí posudek jako velmi přesvědčivý, logický a vycházející z úplných podkladů), soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Jakkoliv i posudková komise shledala, že ještě v době probíhajícího řízení před správními orgány se duševní porucha pravděpodobně stupňovala a na počátku řízení zde nebyly žádné doklady o tom, že by dosahovala parametrů vyžadovaných položkou 7c kapitoly V přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, indikace z dokumentace vedené u psychologa PhDr. S. v kontrastu se závažnými zjištěními při psychiatrickém vyšetření žalobkyně lékařkou posudkové komise dovolila učinit závěr, že po vyhocení obtíží na přelomu let 2014/2015 byl stav žalobkyně ke dni vydání napadeného

rozhodnutí již takový, že přísná kritéria položky 7c naplňoval a odůvodňoval přiznání invalidního důchodu III. stupně.

Soud v tomto směru podotýká, že objektivizace duševní poruchy na základě lékařského vyšetření psychologem či psychiatrem je zcela nevyhnutelnou podmínkou její uznatelnosti, jak potvrzují např. i posudkové závěry akceptované NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 4 Ads 43/2013-29. K roku 2010 lze také poukázat na posudky (včetně doplňujících) zpracované Posudkovými komisemi MPSV v Hradci Králové a v Praze, jejichž závěry jsou podrobně popsány v rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, vydaném ve věci žalobkyně, které také potvrzovaly, že duševní porucha žalobkyně nebyla v té době zdaleka natolik vážná, aby odůvodňovala přiznání invalidního důchodu nejvyššího stupně (v té době plného invalidního důchodu). K posunu tedy došlo až postupem času v pozdější době a žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila relevantní doklady, o něž by se mohli posudkoví lékaři opřít a podrobněji na jejich podkladě zmapovat postupný rozvoj invalidizujícího duševního onemocnění včetně přesnějšího stanovení okamžiku, kdy se stav zhoršil natolik, že jej bylo možno bezpečně označit za těžké postižení odůvodňující přiznání III. stupně invalidity.

K námitkám žalobkyně proti posudku provedenému k důkazu v řízení před tímto soudem je třeba uvést, že nepřesnosti, které žalobkyně uvádí, nemají tak závažnou povahu, jak nastiňuje. Klíčový pro závěr posudku byl totiž nedostatek lékařských zpráv odborného lékaře – psychiatra, které by v dřívějším období diagnostikovaly příznaky uvedené pod položkou 7c kapitoly V přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, a nedostatek takových zpráv žalobkyně nezpochybnila, s výjimkou odkazu na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 121/2011-164, a jemu předcházející posudky. K tomu je však třeba upozornit, že posudková kritéria ve vyhlášce o posuzování invalidity jsou odlišná od těch v prováděcí vyhlášce, ze které vycházel NSS. Těžká úzkostně depresivní porucha podle prováděcí vyhlášky tak není shodná s tím, co vyhláška o posuzování invalidity podřazuje pod kategorii těžkého postižení poruchou osobnosti, neboť zatímco prováděcí vyhláška znala ještě stupeň zvláště těžkých poruch (např. těžké obsedantní neurozy) s nejvyšším přiřazovaným poklesem pracovní schopnosti, v případě vyhlášky o posuzování invalidity je kategorie těžkého postižení poruchou osobnosti nejzávažnější poruchou. Oba pojmy jsou tak nesouměřitelné a je vyloučeno mezi tyto pojmy pokládat rovnítko, tj. předpokládat, že těžká úzkostně depresivní porucha je těžkým postižením poruchou osobnosti. Právě z tohoto omylu však žalobkyně ve své argumentaci nesprávně vychází, a právě proto soud nemůže její námitku považovat za důvodnou. Posudková komise MPSV stejně jako posudková lékařka žalované se v aktuálním posudku zabývaly obsahem dřívějších posudků z roku 2010 a nenalezly v nich dostatečné diagnostické podklady k tomu, aby bylo možné postižení žalobkyně podřadit pod nejvyšší stupeň poruchy osobnosti ve smyslu kategorizace používané vyhláškou o posuzování invalidity. S ohledem na uvedené tedy žalobkyně tyto dílčí závěry úspěšně nezpochybnila, a to s výhradou lékařské zprávy MUDr. K. ze dne 23. 06. 2011, kterou patrně posudková komise neměla k dispozici a jejíž odborné posudkové vyhodnocení z hlediska významu pro datum vzniku invalidity tedy bude v dalším řízení nezbytné.

Třebaže nelze žalované vytýkat, že by zavinila nezákonnost napadeného rozhodnutí (pro učiněný závěr byly určující teprve výsledky vyšetření uskutečněného po vydání napadeného rozhodnutí, které umožnily potvrzení indikativních závěrů psychologické dokumentace), je nutno na základě doplněného dokazování konstatovat, že její závěr, že žalobkyně byla i nadále invalidní v prvním stupni, byl nesprávný. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V navazujícím řízení je žalovaná

povinna mezi podklady svého rozhodnutí řádně přihlédnout i k posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 17. 02. 2016 a k lékařské zprávě MUDr. K. ze dne 23. 06. 2011 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Náklady státu (odměnu ustanovené advokátky) pak žalované nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit k náhradě, neboť je jako organizační složka státu podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů osvobozena od soudních poplatků.

Posledním výrokem soud přiznal ustanovené zástupkyni žalobkyně odměnu za zastupování za osm úkonů právní služby po 1.000,- Kč [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, dvě následná jednání s klientkou, sepis odstranění vad žaloby, sepis námítky podjatosti člena posudkové komise, účast u dvou jednání posudkových komisí MPSV ČR a účast u jednání soudu v trvání do 2 hodin – § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), c), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a osm paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 10.600,- Kč. Soud nepřiznal požadovanou odměnu za nahlížení do spisu, neboť tento úkon je nedílnou součástí převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Odměnu soud nepřiznal ani za sepis žádosti o nařízení jednání, neboť se jedná o natolik jednoduchý úkon, že není podřaditelný ani pod ustanovení § 11 odst. 2 v návaznosti na odst. 3 téhož ustanovení advokátního tarifu. Soud naopak přiznal odměnu za úkony související se zpracováním posudku posudkovou komisí MPSV ČR, neboť uvážil, že se jedná o úkony v rámci probíhajícího soudního řízení, které lze hodnotit podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu analogicky podle odst. 1 písm. d) a g). Soud také považoval za odpovídající přiznat zástupkyni odměnu za obě následné porady s žalobkyní, byť poslední z porad trvala méně než jednu hodinu, a to z toho důvodu, že předchozí porada byla naopak časově náročnější a v průměru bylo dosaženo délky přesahující jednu hodinu.

Poučení: Proti výroku I. tohoto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výrokům II. a III. kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 07. září 2016

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová